

Muntele

de Adrian ALUI GHEORGHE

Pe aici ar fi trebuit să fie un munte, spuse geograful,
Am citit eu într-un atlas vechi,
în imaginile scrijelite pe hârtie
profilul său de departe pare
un cocostârc cu pliscul îndreptat spre soare.

Da, spuse istoricul, despre muntele acesta a vorbit
Și Strabon în istoria sa: *“De după dealuri ample,
curbate dar sărace în vegetație, mai mult stâncoase,
apare dintr-o dată un munte ca sădit de-o mână uriașă;
să-l urci e greu, să nu-l observi, nu se poate,
te-ntrebi dacă nu cumva e un Olimp, în care stau
zeii locului și de acolo de sus leagă destinele
muritorilor.”*

Da, spuse matematicianul, am calculat pe baza teoriei
stării de echilibru a universului în expansiune,
am comparat starea de translație și starea de rotație a corpurilor
solide, aici intrând și mișcarea pământului în jurul
propriei inimi
și am descoperit, fără dubii, că muntele acesta
ar fi trebuit să fie încă aici, ca o dovadă a imuabilității
fizice.

Da, spuse astronomul,
există o reflecție a astrilor cerești
în oglinda pământului, munții de pe lună, de exemplu,
sunt prelungirea munților de pe pământ,
dar dacă ascultăm
muzica cosmosului auzim tânguiosul șuier
al razelor de lună
care nu mai au pe ce să se sprijine în încercarea lor
de a însămânța pământul cu lumină.

Da, spuse preotul, pe vârful acestui munte, după cum
vorbesc
toate cărțile vechi, era un templu, acolo liturghia
se bucura de prezența nemijlocită a lui Dumnezeu
care numai cobora de pe nor direct în altar,
de când muntele nu mai este, Dumnezeu coboară
din ce în ce mai rar.

Revista Discobolul, 298-299-300/2021

<http://www.usr-alba.ro/images/298-299-300/index.html>